

24 Αυγούστου 2001

ΘΕΜΑ : Παραβίαση περιβαλλοντικής νομοθεσίας εκ μέρους Διυλιστηρίων

Α΄ Διατάξεις :

Βασικός είναι ο νόμος 1650/86 «για την προστασία του περιβάλλοντος». Ενδιαφέρουν στο υπόψη θέμα τα άρθρα 6 (παρ. 1, 2, 3), 8 (παρ. 1, 2^α), 26 (παρ. 1, 2, 3), 28 (παρ. 1 έως 8), 29 και 30 (παρ. 1, 2, 4, 5), τα οποία προβλέπουν ποινικές και διοικητικές κυρώσεις και τα αρμόδια όργανα.

Επισυνάπτω σε φωτοτυπία από το οικείο ΦΕΚ. Κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 8, εκδόθηκε η λεπτομερής ΥΑ 587/1993 (ΦΕΚ Β΄ 264/93) «μέτρα περιορισμού ατμοσφαιρικής ρύπανσης από εγκαταστάσεις καύσης», η οποία καθορίζει όρια και για τις εκπομπές διοξειδίου του θείου.

Συνεπώς, κάθε πολίτης ή (καλύτερα) ένωση πολιτών ή και Δήμος ακόμη, μπορεί να καταθέσει μήνυση, για να ασκηθεί ποινική δίωξη, με βάση τις παραπάνω διατάξεις. Αυτονόητο ότι απαιτούνται αποδείξεις και όχι μόνο περιγραφή πού, πότε, τι παρατηρήθηκε, που στοιχειοθετεί το αδίκημα. Και η απόδειξη να αγγίζει και την πηγή προέλευσης της ρύπανσης.

Επίσης, είναι δυνατή η προσφυγή στη Διοίκηση (Νομαρχία, ΥΠΕΧΩΔΕ, Ανάπτυξης) με καταγγελία του φαινομένου και αίτημα για συστηματικές μετρήσεις σε ανυπόπτους χρόνους και εντοπισμό της πηγής. Η Διοίκηση ερευνά και επιβάλλει διοικητικές κυρώσεις, και διαβιβάζει στον Εισαγγελέα.

Τέλος, έχω την άποψη (συζήτησα και με τον Διαμαντούρο), ότι οι πολίτες μπορούν να απευθυνθούν και στο Συνήγορο του Πολίτη, αν παρουσιάζεται κακοδιοίκηση, δηλαδή αν η Διοίκηση δεν επιλαμβάνεται ή επιλαμβάνεται πλημμελώς, αν και οχλήθηκε. Αυτό θα αποτελέσει ισχυρή πίεση προς τη Διοίκηση, διότι βεβαίως ο Συνήγορος του Πολίτη δεν μπορεί να ελέγξει τον ιδιώτη.

Β' Επί της ουσίας :

Τα υπό Α' παραπέμπουν σε ορθόδοξες διαδικασίες, οι οποίες πιθανώς δεν οδηγούν πουθενά. Οι ελεγκτές συναλλάσσονται, οι ανακρίσεις βραδύνουν και απαιτούν, ορθώς, βάσιμες αποδείξεις, οι πολιτικές ηγεσίες δεν το παίρνουν ζεστά ή δεν θέλουν να συγκρουσθούν με τα συγκεκριμένα συμφέροντα.

Μίλησα διεξοδικά με τον Ευθυμίοπουλο. Αντελήφθην ότι το πρόβλημα δημιουργείται όταν το θειάφι δεν έχει καλή τιμή και έτσι, αντί να το πωλήσουν, το καίνε στις καμινάδες, μέσα στις οποίες θάπρεπε να γίνονται μετρήσεις.

Ο ίδιος μου παρέδωσε Υ.Α. του 2000 έγκρισης περιβαλλοντικών όρων για το συγκεκριμένο διυλιστήριο, αναφέροντας ότι οι ως τώρα έλεγχοι – μετρήσεις δεν αποδεικνύουν τίποτε, συνήθως διότι οι υπεύθυνοι ειδοποιούνται πριν τον έλεγχο. Έτσι κι αλλιώς, εμφανίζεται δυσχερής η απόδειξη. Οι εκθέσεις είναι «ναι μεν, αλλά». Ζήτησα να μου σταλούν οι εκθέσεις.

Κατά Ευθυμίοπουλο, πρακτικός τρόπος αποτελεσματικής παρέμβασης είναι η «φασαρία» (Greenpeace, φορείς, κ.λ.π.), την οποία, λέει, έχετε σεις αποκλείσει. Δεύτερον, επενδύσεις περιβαλλοντικής φύσεως, όπου αποκλείετε σεις τη συμμετοχή του Δημοσίου. Τρίτο, που λέει ότι συμφωνήσατε, η προκήρυξη από Υπ. Ανάπτυξης μελέτης για τη διαπίστωση των πηγών δυσοσμίας στα 4 διυλιστήρια, την ποσοτικοποίηση της ευθύνης κάθε πηγής, την επισήμανση και κοστολόγηση των απαιτούμενων παρεμβάσεων. Η διαδικασία βρίσκεται στο στάδιο αξιολόγησης των προσφορών και, μετά την ανάδειξη του αναδόχου, η μελέτη θα παραδοθεί σε έξι μήνες. Μετά το πόρισμα της μελέτης, γεννάται θέμα πώς υποχρεώνονται στις αναγκαίες επενδύσεις.

Γ' Πρόταση :

Να δω τι έχει κάνει τα τελευταία χρόνια η Διοίκηση. Αναλόγως, να προκληθεί παρέμβαση του Συνηγόρου του Πολίτη. Να επισπευσθεί η διαδικασία ανάθεσης της μελέτης και το γεγονός αυτό να δημοσιοποιηθεί ευρέως, ως αποφασιστική παρέμβαση. Να προσδιορισθεί η πολιτική βούληση, αλλά και τα μέσα παρέμβασης (σύγκρουση ;). Στο παιχνίδι και οι Λαλιώτης – Χριστοδουλάκης.